

שיעורי חינוך

אידיש

פונעם ראש ישיבה שליט"א

פראקטישע עצות און הרהרות פאר עלטערן, מלמדים, מחנכים און מחנכות

פרשת צו - שבת הגדול
שנת תשפ"ו

גליון
קמ"ט

שיעורים אין חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

געדענקען די קינדער יארן - זיך דערמאנען די קינדערישע יארן

יעדן טאג אינדערפרי ווען מען גייט אויפן וועג צו די קינדער, דארף מען פרובירן זיך צו דערמאנען די אויפפירונג און די געפילן פון די אייגענע קינדער יארן. ווי אזוי מען האט זיך אויפגעפירט אין פתח, וועלכע פחדים און זאכן האבן אוועקגענומען דעם מח פון זיך קאנצענטרירן צום לערנען, און ווי אזוי עס האט זיך געשפירט ווען מען האט זייער שטארק געוואלט זיין גוט, נאר דער מלמד אדער די לערערין זענען געווען שטרענג, מען איז געווארן ארויסגעשיקט פון פתח, און אמאל געווארן אהיימגעשיקט, ווייל זיי האבן נישט פארשטאנען דאס הארץ און מח, און נישט געגלייבט אז מען וויל באמת זיין גוט.

אויב מען טראכט גוט אריין אין די אייגענע קינדערישע יארן, וועט די גאנצע טאג זיין אנדערש. מען וועט זיכער טרעפן א וועג צו יעדן קינד, אפילו צו די קינדער וואס עס איז זייער שווער זיך אן עצה צו געבן מיט זיי, ווייל מען וועט פארשטיין אז באמת וויל דאס קינד זיין גוט, נאר א קינד'ס מח לויפט שטייטער און שוואכער פון אן ערוואקסענער מענטש און דאס קינד מיינט גארנישט קיין שלעכטס.

מען זעט דאך קלאר אז על פי תורה קען מען נישט באשטראפן קינדער פאר זייערע מעשים; א אינגל פאר די דרייצן יאר און א מיידל פאר די צוועלף

יאר, פארוואס? וויבאלד זיי האבן נאכנישט קיין אייגענע פארשטאנד קענען זיי נישט טראגן קיין אחריות אויף זייערע מעשים; מען דארף זיי נאך אויסלערנען ווי אזוי זיך אויפצופירן. דעריבער קען מען זיי נישט באשולדיגן אדער אפ'פסל'ן צוליב זייערע שלעכטע מעשים.

אויב איז דא ליבשאפט - קען מען אלעס פארלאנגען

עס איז דא א שטארקע און וויכטיגע סוד אין חינוך: אז מען וויל עפעס פועל'ן ביי א צווייטן, דארף זיין ליבשאפט. אזוי ווי מיר געפינען ביים אייבערשטן, די גאנצע תורה איז דאך אנגעפילט מיט באפעלן וואס דער אייבערשטער האט געזאגט פאר משה רבינו, זאגן די הייליגע חכמים (רש"י פרשת ויקרא, פסוק א' דבור המתחיל ויקרא אל משה): **"לכל הברות ולכל אמירות ולכל צוויים"**, ווען דער אייבערשטער האט געוואלט רעדן צו משה רבינו, **"קדמה קריאה לשון חבה"**, האט ער אים קודם גערופן מיט א ליבשאפט, **"לשון שמלאכי השרת משתמטין בו"**, מיט א וועג ווי די מלאכים רעדן איינער צום צווייטן, מיט גרויס ליבשאפט, און ערשט נאכדעם האט ער אים געזאגט וואס ער דארף טון.

ווייל אויב איז דא ליבשאפט - קען מען אלעס פארלאנגען און מען קען אלעס פועל'ן. אבער אויב איז נישטא קיין ליבשאפט און גאנטקייט - איז נישט פדאי צו זאגן, ווייל נישט נאר עס וועט גארנישט אויפטון, נאר עס וועט נאך ערגער מאכן.

מחנה זיין אן קיין שנאה

עס טאר נישט זיין קיין הפקרות אין א פתח, מען דארף אויסלערנען פאר קינדער צו האבן דרך ארץ און אז מען דארף פאלגן, ווייל אזוי זאגט דער אייבערשטער. אבער פון די אנדערע זייט טאר מען נישט אריינגיין אין א שנאה צו א קינד וואס האט נישט געפאלגט, מען דארף ווייטער ליב האבן דאס קינד און געדענקען אז מיר האבן אויך נישט אלעמאל געפאלגט אלס קינד; קינדער וואס פאלגן נישט זענען נישט קיין שלעכטע קינדער, מען דארף זיי נאר מחנה זיין און אויסלערנען אז מען דארף פאלגן.

אויב א קינד דאווענט נישט צוזאמען מיט די גאנצע פתח, אדער א קינד האט געמאכט א פאקס פון הינטער דעם מלמד אדער די לערערין, דארף מען פארלאנגען פונעם קינד צו דאווענען און צו האבן דרך ארץ, אבער אין הארץ דארף מען ווייטער ליב האבן דאס קינד. מען דארף אריינטראכטן אויב מיר האבן זיך דען נישט אזוי אויפגעפירט אלס קינד? מיר האבן דאך אויך נישט געדאווענט געהעריג, מען האט זיך געמאכט פאילו מען דאווענט... מיר האבן אויך אמאל געמאכט א פאקס פון הינטער אונזערע מלמדים און לערערין, און מיר האבן אויך געשפרינגען און איבערגעדרייט, אויב אזוי פארוואס זאלן מיר ווערן אויפגערגעט ווען א קינד פירט זיך אזוי אויף?

צוויי וועגן ווי אזוי צו פארהאלטן א קינד

אויב מען דארף אמאל פארהאלטן קינדער און זיי זאגן: "איך האב געמיינט עטץ זענטס שוין ערוואקסן; מען רעדט נישט אזוי צו א רבי און צו א לערערין, מען דארף רעדן מיט דרר ארץ", זענען דא צוויי וועגן ווי אזוי דאס קען געזאגט ווערן; איין וועג איז צו קוקן אויף די קינדער ווי בעביס און זיי נישט ליב האבן. דער וועג איז נישט קיין ריכטיגע וועג, ווייל לאמיר זיך אליינס פֿרעגן: 'ווי גרויסע בעביס זענען די קינדער? פינקט אַזעלכע בעביס ווי מיר זענען געווען - ווען מיר זענען געווען אין זייער יאָרגאנג...'.

די צווייטע וועג און די ריכטיגע וועג איז, צו זאגן פאר די קינדער ווי אזוי זיך צו פירן און צו האבן דרר ארץ, און אינעווייניג אין הארץ זאל מען טראכטן אויף די קינדער: 'זיי זענען ליכטיגע וואילע קינדער, נאר זיי פירן זיך אויף ווי אזוי איך האב זיך אויף אויפגעפירט אלס קינד'.

אפֿשר זענען די בחורים געגאנגען שלאפן שפּעט?

איך זיץ אַ גאנצן טאג אין ישיבה צוזאמען מיט בחורים, בשעת איך בין אין בית המדרש פירן זיך די בחורים געווענליך אויף זייער פיין, אָבער ווען איך גיי אַריין אין מיין אָפיס צו שרייבן בריוון וכדומה, הער איך אַריין אין אָפיס קולות פון די בחורים, ווי זיי טאנצן אויף טישן, זיי שפּרינגען, ווארפן און דרייען איבער. אַסאך מאל וויל איך ארויסקומען צו זיי און זיי אַנשרייען; איך טראכט: 'גענוג איז גענוג... איך האב שוין נישט קיין כח צו זייערע ווילדערייען'. אָבער דערנאָך דערמאן איך זיך פון מיינע בחור'ישע יארן, פארשידענע מעשיות וואס איך האב געטון אלס בחור, ווי איך בין אמאל ארויסגעשפּרונגען פון אַ פענסטער אין ישיבה וכו'. איך טראכט צו מיר: 'אויב וואלט איך דעמאלט געווען מיין אייגענער מגיד שיעור, וואלט איך זיך דען געשטראפט? זיכער נישט, ווייל איך ווייס ביי מיר אז עכט בין איך גוט, עכט בין איך נישט שולדיג, נאר איך בין פשוט געגאנגען שלאפן שפּעט, אָדער

זיין באצייטנס צו גארנישט, אויב איך דארף זיין ניין אזייגער אין חדר, קום איך אן פּופצן מינוט נאך ניין, דעריבער שפּיל איך זיך אַליין אויס, איך שטעל אן מיין זייגער מיט פּופצן מינוט פּאַראַאויס, און דאס העלפט מיר אַנקומען אין חדר אין די ריכטיגע צייט".

איך געדענקט אויך פון אלס קינד ביי מיינע עלטערן אינדערהיים, אז די גרויסע זייגער וואס איז געהאנגען אויפן וואנט אין קאך איז געווען אַנגעשטעלט מיט צען מינוט פּאַראַאויס, ווייל מיר האבן געהאט אַ באַפּע וואס האט געוואוינט אין וויליאַמסבורג און מיינע עלטערן וואוינען אין באַראַ פּאַרק, פּלעגן מיר אַסאך אַריינפאַרן צו איר, און אזוי ווי מיין מאמע האט נישט געוואלט מיר זאלן פּאַרפאַסן די באַס, האט זי אַנגעשטעלט דעם זייגער מיט צען מינוט פּאַראַאויס, כּדי מיר זאלן מיינען אז עס איז שוין שפּעט און אזוי וועלן מיר אַנקומען באצייטנס צו די באַס.

האט מיר דער חבֿר געזאגט אין אַנהייב ווען איך בין געווארן אַ מלמד: "איך זע אז דו ביסט אין נאטור זייער אַ פינקטליכער מענטש, דו קומסט אן פּופצן מינוט אָדער אַ האַלבע שעה פּריער צו יעדע זאך, בעט איך דיר זייער דו זאלסט רחמנות האבן אויף די שפּעטע קינדער, זאלסט וויסן אז באַמת ווילן זיי אויך זיין צייטליך, נאר זייער נאטור לאַזט זיי פּשוט נישט. מיין נאטור איז צו זיין שפּעט און מיינע מלמדים פּלעגן שרייען אויף מיר: 'ווען עס וואלט ווען געווען אן אויספּלוג, וואלסטו אויך דעמאלט פּאַרשלאפן?! למעשה האט זיך ארויס געשטעלט אז איך בין טאקע פּאַרשלאפן אלע אויספּלוגן, און עד היום קום איך אן שפּעט צו יעדע זאך".

אויב מען איז מחנך קינדער אויף דעם וועג; פון איין זייט פּאַרלאַנגט מען פון די קינדער דרר ארץ, אָבער פון די אַנדערע זייט געדענקט מען אינעווייניג אין הארץ אז אזוי זענען קינדער, זיי ווילן באַמת זיין גוט, נאר זיי זענען נאכנישט ערוואקסן, וועט מען מיטן אייבערשטן'ס הילף האבן גרויס הצלחה.

אויפגעשטאנען די לעצטע מינוט און דערפאר האב איך זיך אזוי אויפגעפירט, אויב אזוי ווער זאגט דען אז די בחורים זענען יא שולדיג, אפֿשר זענען זיי אויך באַמת גוט, נאר זיי זענען פּשוט געגאנגען שלאפן שפּעט, אָדער אויפגעשטאנען די לעצטע מינוט!

רחמנות האבן אויף קינדער וואס קומען אלץ שפּעט

אויב עס געפינט זיך אין פּתּה אַ קינד וואס קומט שטענדיג שפּעט, דארף מען אויסקלערנען דאס קינד צו קומען באצייטנס, אָבער אין די זעלבע צייט זאל מען קוקן אויפן קינד מיט אַ גוט אויג, מען זאל וויסן אז באַמת וויל דאס קינד קומען צייטליך נאר ער איז פּשוט פּאַרשלאפּט צוליב זיין נאטור.

עס זענען דא מענטשן וואס זענען זייער מסודר'דיג, פינקטליך און שארף; זיי הייבן אן יעדע זאך מיט אַ האַלבע שעה פאר די באשטימטע צייט. מיטוואך הייבן זיי שוין אן מיט די הקנות אויף שבת, און בדיקת חמץ ביינאכט ליגט שוין זייער קיטל, גארטל און ווייסע קאפּל גרייט צום באַניץ. פון די אַנדערע זייט זענען דא מענטשן וואס קומען אן צו יעדע זאך מיט פּופצן מינוט שפּעטער; זיי דערמאנען זיך ערשט פּרייטאג נאכמיטאג אַנצוהייבן זיך גרייטן אויף שבת, און טייל זאכן דערמאנען זיי זיך ערשט פּרייטאג צונאכטס... די זעלבע מענטשן דערמאנען זיך פּסח ביינאכט בשעת זייערע קינדער זאגן: "קדש, ווען דער טאטע קומט אַהיים פון שול, טוט ער זיך אן די ווייסע קיטל..." - 'אוי, וואו איז מיין קיטל? איך האב עס איבערגעלאזט אין בית המדרש מוצאי יום כּפור'...

איך האב אַ חבֿר אַ מלמד, האב איך אים אמאל געפּרעגט וויפיל אזייגער עס איז, געבט ער אַ קוק אויף זיין זייגער און ער זאגט מיר: "דער זייגער ווייזט אויף האלב ניין, אָבער באַמת איז עס נאר פּופצן מינוט נאך אַכט, ווייל מיין זייגער איז אַנגעשטעלט מיט פּופצן מינוט פּאַראַאויס", האב איך אים געפּרעגט: "פּאַרוואס האסטו עס אזוי אַנגעשטעלט?" האט ער מיר געענטפּערט: "ווייל איך קען נישט

מיין בחור קומט אהיים פון ישיבה, ווי אזוי געב איך זיך אן עצה מיט אים?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

עס קומט בין הזמנים, און אונזער בחור קומט אהיים פון ישיבה פון אויסלאנד, ער איז א שווערער בחור וואס איז שווער זיך אויסצוקומען מיט אים, און יעדע בין הזמנים ווען ער קומט אהיים ליידין מיר אסאך פון אים. אפשר קען דער ראש ישיבה שליט"א אונז געבן הדרכה ווי אזוי אים אויפצונעמען און ווי אזוי זיך אומצוגיין מיט אים?

א גרויסן יישר ב"ח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום א' פרשת האזינו, ז' תשרי, שנת תש"פ לפרט קטן לכבוד ... גרו יאיר.

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

נעם די עצה פון רבי'ן, די עצה פון אומרה; זוף אויף אין אים גוטע זאכן, גוטע נקודות. דו צוזאמען מיט דיין ווייב זאלן זוכן אין אים גוטע זאכן און מאכן דערפון אן עסק, איר זאלט באַמט זיין איבערצייגט אין די גוטס וואס ער האט וועט איר נישט ליידין פון אים און ער וועט נישט ליידין פון אייך, אָבער פֿל זמן איר וועט קוקן אויף זיינע שווערע נאטורן, ער וועט שפירן אז טאטע און מאמע האלטן נישט פון אים, וועט איר ליידין פון אים און ער וועט ליידין פון אייך; איר דארפט רחמנות האבן אויף אים וועט ער זיך קענען טוישן צום גוטן.

(דאס איז פֿשט פֿאָרן וואס מען זעט קינדער וואס זענען זייער וואויל אין שטוב און אין חדר זענען זיי נישט גוט, אָדער פֿאָרקערט - אין חדר זענען זיי גוט אָבער אין שטוב ליידיט מען פון זיי, ווי קען זיין אז דער זעלבער קינד זאל זיין פֿאָרקערט? דאס איז ווייל אין שטוב האלט מען פון אים, וועט ער זיך צושטעלן און זוכן ווי ער קען זיין בעסער, בשעת וואס אין חדר קוקט דער מלמד אויף אים שלעכט וועט דער קינד זיך נישט צושטעלן, און אזוי אויך פֿאָרקערט).

פון ווען ער קומט אהיים זאלט איר אים אויפהייבן און אים געבן פֿבוד, וועט ער פֿרויבירן צו זיין נאך בעסער. דער רבי זאגט

(ליקוטי מוֹתְרָן, חלק א', סימן רב): "כֹּל מִי שֶׁשָּׁכְלוּ קֶטֶן בְּיוֹתֵר, צָרִיף לְחַלֵּק לוֹ פְּבוֹד בְּיוֹתֵר", ווער עס האט ווייניג שכל דארף מען אים געבן מער פֿבוד, "כי כל מה ששכלו יותר קטן, הוא יותר חפץ בכבוד", ווייל ווי ווייניגער שכל מען האט אלץ מער דארף מען פֿבוד; זאלט איר אים שטענדיג הייבן, וועט ער וועלן זיין נאך מער, ער וועט זיך פירן צו אייך מיט דרף אָרץ.

איך זאג דיר נאכאמאל, מיט דעם וועג פון "אומרה" וועסטו מצליח זיין; עס אָרבעט וואונדערליך, עס איז אן עצה סיי פאר עלטערן מיט קינדער און סיי פאר מחנכים צו מצליח זיין מיט תלמידים, אזוי ווי דער רבי פירט אויס (ליקוטי מוֹתְרָן, חלק א', סימן רפב) אז דאס איז פֿשט וואס חכמינו זכרונם לברכה זאגן (שבת יא.): "בְּאֵמַת אֲמָרוּ הַחֲזוֹן רֹאֵה הֵיכָן תִּינּוּקוֹת קוֹרְאִין", ווער עס איז א חזן ער קען מאכן ניגונים; דער וואס קען ארויסנעמען דאס גוטס פון יעדן תלמיד דער קען מאכן די קינדער זאלן לערנען און דאווענען.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן העלחה אין אלע ענינים. א גמר חתימה טובה.

... (עצתו אמונה יום טוב סוכות תש"פ)

עס איז זייער וויכטיגע מחנה זיין די קינדער מיט די הייליגע מצות

בעזרת ה' יתברך - יום ה' פרשת אחרי א', י"ג ניסן, שנת תשפ"ב לפרט קטן לכבוד ... גרו יאיר

היינט נאכט איז ליל בדיקת חמץ; ווען עס ווערט דער זמן טאר מען גארנישט טון, מען טאר נישט עסן און נישט לערנען - נאר גלייך בודק חמץ זיין.

מאך בדיקת חמץ מיט די קינדער; נעם יעדן קינד מיט, געב יעדן עפעס; איינער זאל האלטן די לעפל, א צווייטער די פעדער, דער דריטער זאל האלטן דעם זעקל און ציילן וויפיל ברעקלעך מען האט שוין געטראפן, דעם פערטער זאל שלעפן דעם לייטער און

אזוי ווייטער; אלע זאלן מחנה ווערן מיט די הייליגע מצות.

עס איז זייער וויכטיג מחנה זיין די קינדער מיט די הייליגע מצות, זיי זאלן זיין א חלק ביים מאכן די מצות; אזוי גייט אריין די מצות אין זייערע ביינער, עס בלייבט אין זיי איינגעקריצט.

מען פירט זיך אָוועק צו לייגן צען ברעקלעך חמץ און דאס צאמנעמען ביים בודק חמץ זיין, דאס לייגט מען אָוועק צו פארברענען; אנדערע חמץ - ווארף אלעס אָוועק אין די מיסט; ביים פארברענען די חמץ דארף מען נישט מער ווי די צען ברעקלעך.

נאכן בודק חמץ זיין זאלסטו זאגן דעם ערשטן "כל חמירא", אויף די יחי רצון וואו מען בעט דעם אייבערשטן מיר זאלן שוין זוכה זיין אויסצורוימען דעם יצר הרע, מיר זאלן האבן א ריינע מח, א ריינע הארץ, א ריינע לעבן, אן קיין שום קשיות אויפן אייבערשטן, אן קיין שום עבירות.

מארגן ערב פסח דארפן די בכורים מאכן א סיום מסכתא, אָדער הערן א סיום; נאר אזוי קען מען עסן.

איך דארף מקצר זיין, איך גיי שוין באלד שעפן מים שלנו פאר די ערב פסח מצות, דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן זוכה זיין נאך די יאר לאכל מן הזבחים ומן הפסחים.

א פֿשר'ן פֿרייליכן יום טוב

... (עצתו אמונה פרשת אחרי תשפ"ב)

נעם מיט די קינדער צו די פסח הכנות, לאו זיי נישט אויף הפקר

בעזרת ה' יתברך - יום ד' פרשת צו, ז' ניסן, שנת תשפ"ג לפרט קטן לכבוד ... גרו יאיר

נעם דייערע קינדער מיט דיר, לאו זיי נישט אויף הפקר, נעם זיי מיט דיר באקן מצות, שעפן מים שלנו און אנדערע הכנות. עס איז וויכטיג אז די קינדער זאלן זיין פארנומען

מיט די פסח הקנות, זיי זאלן אלעס מיטהאלטן. דיינע געלט זאכן וכו' - דארפן זיי נישט מיטהאלטן, און ווען דו גייסט נעמען די קאר פונעם דילער - איז נישט וויכטיג זיי זאלן מיטגיין, אבער ביי מצות און די הקנות פאר מצות - זאלסטו זיי אלץ מיטנעמען מיט דיר.

אזוי אויף ווען דו גייסט צום דיין פארקויפן די חמץ - גיי מיט דיין זון, און ווען דו גייסט שעפן מים שלנו - נעם מיט דיין זון, און ביים באקן מצות. אויף ביים פסח מאכן שפאן-אן די קינדער זיי זאלן אויפנוואקסן מיט די הקנות פאר מצות.

מהרא"ש דערציילט, ער האט געזען איינעם פון אנשי שלומינו ווי ער גייט יעדן טאג מיט זיין זון ביים ארון קודש און שטייט דארט אפאר מינוט, האט ער אים געפרעגט: "וואס טופסטו דא?" זאגט ער: "איך לערן אויס מיין קינד צו רעדן צום אייבערשטן". (ווי עס זעט מיר אויס אזוי די מעשה געווען ביי מהרא"ש אליינס).

בנוגע אנוועקפארן; פסח איז א יום טוב וואס מען איז אין שטוב, מען מישט זיך נישט מיט קיינעם, מען גייט נישט צו קיינעם. פסח איז מען אדער ביי זיך אין שטוב אדער ביי די עלטערן.

איך נאג זיך זייער, איך דארף העלפן מיט די הקנות אריינצוברענגען דעם יום טוב.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן שוין זוכה זיין צו (פסחים קטז): "ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים"; און צו (מכה ז, טו): "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", אמן.

...
(עצתו אמונה חג הפסח תשפ"ג)

מיר זענען מקפיד צו כשר'ן דיקא ווען די קינדער זענען אין שטוב

בעזרת ה' יתברך - יום ב' פרשת אחרי א', י' ניסן, שנת תשפ"ב לפרט קטן לכבוד ... גרו יאיר

ביי מיר אין שטוב ווילן מיר שוין כשר'ן, מיר ווילן שוין אנהויבן קאכן פאר יום טוב, דאך וועלן מיר ווארטן צו כשר'ן ביז די קינדער קומען אהיים פון חדר. מיר זענען מקפיד צו כשר'ן דיקא ווען די קינדער זענען אין שטוב, זיי זאלן זען ווי מען גיסט די הייסע בריעדיגע וואסער, ווי עס טוט זיך און ווי עס גיסט זיך... זיי זאלן זען ווי אזוי מען גרייט אן א יום טוב, ווי אזוי מען ברענגט אריין דעם פסח.

חינוך איז פון די הייליגסטע זאכן ביי אידישע קינדער; וואס קינדער זעען אין זייערע יונגע יארן - דאס בלייבט זיי, מיט דעם וואקסן זיי אויף. רבי נתן האט געזאגט: "ביי מיר איז חינוך אזא גרויסע עבודה - אזוי ווי די עבודה פון זאגן תיקון חצות"; רבי נתן פלעגט אויפבלייבן צו מחנה זיין די קינדער, אפילו ער האט זיך געוואלט לייגן שלאפן פרי צו קענען אויפשטיין חצות.

זיי בודק-חמץ דיין טעלעפאן; מען דארף דאס כשר'ן, עס זאל זיין כשר, עס זאל נישט זיין קיין עבירות אין דעם.

א כשר'ן פרייליכן יום טוב.

...
(עצתו אמונה חג הפסח תשפ"ג)

זיין צו די עלטערן אויף פסח צו די סדרים, איז גוט פאר די קינדער

בעזרת ה' יתברך - יום ג' פרשת תצוה, ז' אדר, שנת תשפ"ג לפרט קטן

צו באקומען וועכנטליך דעם גליון, ביטע שרייבט צו: chinuchgilyon@gmail.com

קול ברסלב

איך האב ערהאלטן אייער בריוו. יעצט ווען די קינדער זענען נאך גאר קליין - איז ריכטיג צו גיין צו די עלטערן פאר פסח, צו די סדרים. איר וועט נאך מאכן שיינע סדרים ביי אייך אין שטוב, ווען די קינדער וועלן עלטער ווערן וועט איר מאכן די סדרים אין שטוב, יעצט איז כדאי צו גיין זען סדרים - איין יאר ביי אייערע עלטערן און איין יאר ביי אייער מאן'ס עלטערן, זיך גוט צוקוקן ווי אזוי די עלטערן מאכן סדרים און ווי זיי געבן איבער די אמונה פון זייערע עלטערן.

בנוגע חומרות אום פסח; מהרא"ש זאגט מען זאל נישט ארייננעמען פסח אלעס וואס האט א הכשר. עס איז וויכטיג פאר זיך און פאר די חינוך פון די קינדער נישט צו עסן אלע נאשערייען און אלע קעיקס, סיריעל וכדומה.

מען דארף אסאך בעטן דעם אייבערשטן מען זאל זוכה זיין צו מקבל זיין די מים טובים מיט שמחה און מקבל זיין די קדושה פון פסח.

דער אייבערשטער זאל העלפן איר זאלט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...
(עצתו אמונה פרשת כי תשא תשפ"ג)

חינוך אפטיילונג

אויף קול ברסלב

צו הערן אלע שיעורים אויף חינוך

פון דער ראש ישיבה שליט"א

אויף קול ברסלב

דרוקט: 2-4-2-1

- שמעו ותחי נפשכם -